

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **N. M.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 5. 2019, č. j. 32 Az 8/2019 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení výroku I. v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud nepřiznal její žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. OAM-1012/ZA-ZA12-P06-2018, odkladný účinek.

[2] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že usnesení krajského soudu napadá z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Současně uvedla, že nepřiznání odkladného účinku pro ni znamená citelný zásah do soukromého a rodinného života a rovněž znemožnění práva na spravedlivý proces, neboť pozbude oprávnění legálně pobývat na území České republiky. Nesouhlasí se závěry krajského soudu, který uvedl, že žije sama, neboť sama hradí také nájemné. Stěžovatelčin soukromý a rodinný život tvoří také osoby dospělé, nikoliv pouze nezletilé děti. Oproti tomu riziko narušení veřejného zájmu hrozí v dané věci pouze nízké, maximálně mírné intenzity. Krajský soud se dostatečně nezabýval žádostí o přiznání odkladného účinku, neboť návrh zamítl pouze proto, že neshledal existenci újmy.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že všechny námitky stěžovatelky podkládá za nedůvodné. Současně uvedl, že rozhodnutí soudu o nepřiznání odkladného

účinku žalobě je svou povahou dočasného charakteru, tudíž navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřipustnou.

[4] Nejvyšší správní soud se *a priori* zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. „[K]asační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.“

[5] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 – 172, uvedl: „[R]ozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Soudní řád správní celé ustanovení § 104 koncipuje natolik jednoznačně, aby nevznikaly žádné pochybnosti o jeho správné aplikaci; kasační stížnost považuje za nepřipustnou ve věcech volebních, týká se nákladů řízení, důvodů rozhodnutí, opětovného rozhodnutí soudu prvého stupně, vedení řízení, rozhodnutí povahy dočasné a konečně absence důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. a důvodů prve neuplatněných. Z uvedeného výčtu je zřejmé, že zákonodárce neposkytuje prostor pro další konkretizaci dle zvláštních okolností případu, když z hlediska právní teorie i soudní praxe je zcela zřejmé co se míní vedením řízení i rozhodnutím dočasné povahy. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl – jako v případě stěžovatele – návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé (srov. např. NSS 1 Ans 23/2003).“

[6] Ke shodnému závěru dospěl i Ústavní soud, a to např. v usnesení ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/05, když shledal, že „[r]ozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhoví či nikoli. Rozhodnutí krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu“.

[7] Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatelky odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 3 písm. c) a § 120 s. ř. s.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

[9] Závěrem, již jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti nepovažoval za nutné zabývat se žádostí stěžovatelky ze dne 22. 8. 2019 o vystavení potvrzení o probíhajícím řízení; odmítnutím kasační stížnosti totiž bude řízení v dané věci ukončeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu